

Tots els papers de l'auca

Jordi Capdevila el febrer del 1987, amb una mirada somiadora que encara ara ofereix quan l'agafes despistat
ROBERT RAMOS

Vaig entrar a l'*Avui* el novembre del 1981 i em vaig jubilar el 31 de gener del 2007. Un quart de segle treballant de valent per intentar fer un diari influent i competitiu, fet que s'ha consolidat amb la unificació amb *El Punt*.

Aquesta llarga estada professional m'ha donat moltes alegries, algunes tristeses i més d'un sobresalt pels vaivens empresarials que s'han viscut i els canvis de directors. La meva millor satisfacció ha estat, però, una disfunció estructural que m'havia fet barrinar si anava pel camí dret o en seguia un que em portaria al desastre: al diari vaig treballar en totes les seccions menys la d'esports. Vaig fer tots els papers de l'auca: un aprenentatge continuat cada vegada que canviava de secció. Sempre ho havia considerat un error i la meua teoria continua sent que l'especialització màxima en el periodisme dona més credibilitat. Però potser hi ha una virtut més sòlida: estimar la professió i viure la feina amb la màxima il·lusió i responsabilitat.

Vaig començar de redactor a l'*Avui* després de viure el procés de canvis polítics, socials i econòmics transcendents dels anys setanta. El meu bagatge professional era minso: com a redactor en dos casos i cap de secció en un altre, no havia pogut evitar que els tres mitjans de comunicació en què havia treballat en aquells 10 anys poguessin veles.

A l'*Avui* vaig entrar a la secció de Societat, fent informació municipal, social i fets diversos, amb un resultat prou satisfactori. Tres anys més tard, la direcció em va fer treballar a

Economia, que incloïa, lògicament, la informació laboral. Una secció que estava coixa de redactors. Em va entusiasmar tant la meua nova feina que vaig decidir especialitzar-m'hi i amarar-me d'informació econòmica. Va ser un miratge: quan havia après l'abc de l'economia i entenien els balanços d'empreses i institucions em van nomenar cap de secció de Política. Un trencaclosques. Aquesta vegada sí, vaig argumentar a la direcció el desconeixement a fons del tema. Van considerar

la meua ignorància una virtut i vaig dirigir la secció més delicada del diari durant cinc anys, amb uns vents polítics que començaven a ser tempestuosos i una crisi empresarial trontollant.

Ja ben situat dins del món polític català i espanyol, em van traslladar a la secció de Cultura. Ara sí, hi vaig estar d'acord. El món dels llibres i la literatura, especialment la catalana, el coneixia a fons. Més tard vaig mostrar la meua objecció a fer-me càrrec també de la secció d'Espectacles, que anava unida a la de Cultura. La meua negativa no va tenir èxit, malgrat que el món del cinema i la música era bastant aliè a les meues aficions. Vaig poder exercir el càrrec amb prou dignitat gràcies que tenia uns professionals prou preparats i competents.

Vaig voler gaudir de la jubilació quan em tocava. Però poc temps vaig fruit d'aquesta ganga. En David Castillo de seguida em va oferir fer de crític literari. El meu *no* va ser rotund. No tenia prou preparació literària ni coneixement de la literatura global. Els meus arguments els va tirar a la paperera. I aquí em teniu, llegint cada setmana un llibre i explicant les emocions que he sentit, el plaer de la llengua ben treballada, la bondat estructural de la trama, les sorpreses que m'ha ofert i els nous mons que he descobert. I sense gaires comparances amb autors, literatures i criteris estilístics recargolats. És la vegada que gaudeixo plenament de la feina.

He après que fer tots els papers de l'auca també pot ser molt satisfactori. *

H
He après, després d'acumular tants anys d'experiència, que fer tots els papers de l'auca també pot ser molt satisfactori

FERRAN AISA

Estem d'enhorabona perquè Cultura ha sobreviscut a tot de crisis i de temps difícils fins convertir-se en un indispensable suplement de les lletres catalanes. Dels vint-i-cinc anys del suplement Cultura, que coordina David Castillo amb l'estimable ajuda de Lluís Llorca, fa que hi col·laboro dotze anys. Però la meua entrada a les pàgines de Cultura és de l'any 2000, quan vaig publicar *Una història de Barcelona, l'Ateneu Enciclopèdic Popular, 1902-1999*, que va obtenir el premi Ciutat de Barcelona d'història d'aquell any, amb articles de Toni Segura, Jesús Lizano, Víctor Alba i David Castillo.

Novament vaig tornar a les pàgines de Cul-

Un oasi de les lletres catalanes

tura el 2002, amb l'aparició de *Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta*, amb articles de David Castillo i Melcior Mateu.

Aquell mateix any 2002 començava a col·laborar habitualment al suplement cultural de l'*Avui* amb una ressenya del llibre *Els col·lectivitzadors*, de Víctor Alba.

Des d'aleshores i fins al 2011 hi vaig publicar 135 articles, el darrer dels quals era una ressenya del llibre de Xavier Montanyà *Nigèria, l'or negre de la mort*, que sortí en l'últim Cultura de l'*Avui*.

Una tornada amb molta il·lusió

Convocat per David Castillo per col·laborar en la nova etapa de Cultura, ja d'El Punt *Avui*, vaig tornar a les pàgines del suplement el febrer del 2012 amb una ressenya del llibre de poemes *La casa dels avis*, de Jordi Pàmias. I actualment continuo participant amb els meus escrits a les pàgines de Cultura, un veritable oasi de les lletres catalanes. *